

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 stycznia 2016 roku Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego odmówił T. K. prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, w oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 4 stycznia 2016 roku (k. 83 akt organu rentowego).

Od powyższej decyzji T. K. odwołał się w dniu 11 lutego 2016 roku do Sądu Okręgowego w Łodzi, uznając ją za niesprawiedliwą (odwołanie – k.2).

Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wniosła o oddalenie odwołania, wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3).

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący – T. K. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna, a nadto wniosek o rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy – k. 1 akt KRUS).

Odwołujący – T. K. był uprawniony do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w okresie do dnia 1 kwietnia 2015 roku do dnia 31 października 2015 roku (okoliczność bezsporna, a nadto decyzje KRUS – k. 55-57 akt KRUS).

W dniu 13 listopada 2015 roku ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie świadczenia rentowego na dalszy okres (wniosek – k.59 akt KRUS).

Orzeczeniem z dnia 7 grudnia 2015 roku Lekarz Rzeczoznawca KRUS po przeprowadzeniu badania lekarskiego ubezpieczonego, uznał badanego za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym okresowo do grudnia 2016r. (orzeczenie Lekarza Rzeczoznawcy – k.68-70 akt KRUS).

Orzeczenie to zakwestionował (...) Inspektor Orzecznictwa Lekarskiego KRUS wobec czego sprawę skierowano do Komisji Lekarskiej, która orzeczeniem z dnia 4 stycznia 2016 roku nie uznała wnioskodawcy za całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym, (orzeczenie Komisji -k. 80 - 81 akt (...)).

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 stycznia 2016 roku Prezes KRUS odmówił ubezpieczonemu prawa do renty rolniczej z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym w oparciu o wskazane wyżej orzeczenie Komisji Lekarskiej KRUS (decyzja KRUS– k. 75 akt KRUS).

W toku postępowania T. K. został zbadany przez biegłego sądowego kardiologa. W oparciu o dowód z opinii biegłego kardiologa, Sąd ustalił, że u wnioskodawcy stwierdza się stan po przebyłym ostrym zespole wieńcowym pod postacią zawału mięśnia sercowego ściany bocznej z uniesieniem odcinka ST (21.10.2014r.) w wykonanej koronarografii bez istotnych zmian, nadciśnienie tętnicze wyrównane farmakologicznie, które tp schorzenia nie obniżają sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu powodującym całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym (opinia biegłego sądowego kardiologa dr R. G. – k. 15-18).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności w oparciu o powołaną wyżej pisemną opinię biegłego kardiologa. Opinia ta została wydana po zapoznaniu się przez biegłego z pełną dokumentacją lekarską odwołującego oraz po uprzednim zbadaniu ubezpieczonego, a zatem brak jest podstaw do zasadnego ich kwestionowania. Biegły dokonał rozpoznania jednostek chorobowych występujących u wnioskodawcy i ocenił je w kontekście zdolności ubezpieczonego do pracy w gospodarstwie rolnym. Przedmiotowa opinia jest jasna, spójna oraz logiczna. Wskazuje ona w sposób jednoznaczny, iż odwołujący się nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym. Opinia biegłego została doręczona stronom, nie była kwestionowana w toku procesu przez wnioskodawcę, który był w pełni pouczony o swoich uprawnieniach procesowych w trybie art.210 k.p.c.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje:

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych odwołanie nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 21 ust.1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 1998 r. Nr 7, poz. 25 z późniejszymi zmianami) renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który łącznie spełnia następujące warunki:

- 1) podlegał ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu przez wymagany okres, o którym mowa w ust.2,
- 2) jest trwale lub okresowo całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym,
- 3) całkowita niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu emerytalno-rentowemu lub w okresach, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 i 2, lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Za całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym uważa się ubezpieczonego, który z powodu naruszenia sprawności organizmu utracił zdolność do osobistego wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym (art. 21 ust. 5).

Zgodnie zaś z treścią art. 22 ust. 1 cyt. ustawy rentę rolniczą z tytułu niezdolności do pracy przyznaje się jako rentę stałą, jeżeli całkowita niezdolność ubezpieczonego do pracy w gospodarstwie rolnym jest trwała i nie orzeczono celowości przekwalifikowania zawodowego. W pozostałych przypadkach renta rolnicza z tytułu niezdolności do pracy przysługuje jako renta okresowa przez okres wskazany w decyzji Prezesa Kasy lub do czasu objęcia rencisty innym ubezpieczeniem społecznym.

Ustalenia dokonane w toku przedmiotowej sprawy nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji. Przeprowadzone postępowanie wykazało bowiem, że wnioskodawca nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym w rozumieniu art. 21 ust. 5, wskazanej powyżej ustawy. Wynika to w sposób jednoznaczny z wydanej w toku postępowania sądowego opinii biegłego kardiologa tj. biegłego o specjalizacji odpowiadającej charakterowi schorzeń występujących u odwołującego. Opinia biegłego kardiologa stanowi pełnowartościowy materiał dowodowy, spełnia wymogi rzetelności oraz fachowości, a w szczególności wnioski w niej zawarte zostały w sposób logiczny, jasny i spójny wyprowadzone przez powołanego biegłego.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84).

Podkreślić należy w tym miejscu, że przy ocenie biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. Odmiennie ustalenie w tej mierze może być dokonane tylko na podstawie opinii innych biegłych lekarzy, jeżeli ich opinia jest bardziej przekonująca oraz wszechstronnie przedstawia kwestię nasuwającą wątpliwości w sprawie (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...)).

W oparciu o w/w opinie stwierdzić należy, że pomimo rozpoznanych u wnioskodawcy jednostek chorobowych, nie jest ona jednak całkowicie niezdolny do pracy w gospodarstwie rolnym. Stwierdzone schorzenie nie stanowią bowiem dolegliwości tego rodzaju i o takim nasileniu, aby powodowały całkowitą niezdolność, o której mowa wyżej. Wnioskodawca na rozprawie przed Sądem sam wskazał, że może wykonywać lżejsze prace w gospodarstwie rolnym a tylko się męczy czym sam przyznał, że nie jest całkowicie niezdolny do jakiejkolwiek pracy w gospodarstwie rolnym.

Mając na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w Łodzi na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem.